

21. 7. 2023

ID: 116678

Správa cizího majetku

Nepanuje-li shoda mezi více dědici o správě pozůstalosti, je třeba ingerence soudu (rozhodnutí o tom, kdo bude správu vykonávat). V takovém případě lze rozhodnout usnesením o oprávnění ke správě pozůstalosti dle § 156 z. ř. s. Ustanovení § 156 z. ř. s. zřejmě opravňuje soud i k tomu, aby v konkrétním případě rozhodl, dochází-li mezi více dědici k neshodám ohledně správy pozůstalosti, že správu má vykonávat pouze jeden z více dědiců, popřípadě že každý z nich má vykonávat správu pozůstalosti samostatně. V případech, kdy by se ukázalo potřebné, aby pozůstalost spravoval některý z dědiců, může o tom soud rozhodnout podle § 156 z. ř. s., spíše než jmenováním některého z dědiců správcem pozůstalosti podle § 157 z. ř. s.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 111/2023-292 ze dne 23.3.2023)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci pozůstalosti po H. V., zemřelé dne 14. června 2018, posledně bytem v XY, za účasti 1) M. V., narozené dne XY, bytem v XY, zastoupené JUDr. D.P., advokátkou se sídlem v P., a 2) M. V., narozené dne XY, bytem v XY, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 20 D 666/2018, o dovolání M. V. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. srpna 2019, č. j. 29 Co 231/2019-208, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 8 usnesením ze dne 7. 3. 2019, č. j. 20 D 666/2018-169, ustanovil pozůstalou dceru M. V. správkyní celé pozůstalosti s tím, že je povinna při výkonu této funkce jednat s péčí řádného hospodáře. Uvedl, že „v řízení o pozůstalosti byl zjištěn spor o dědické právo a je zde předpoklad, že toto řízení bude trvat delší dobu“, a že „zůstavitelka byla osobou samostatně výdělečně činnou, která pronajímala nemovitosti, a proto je vhodné, aby byl ustanoven správce pozůstalosti, který bude činit úkony nezbytné pro zachování a fungování této činnosti a též povinnosti vyplývající z daňového řádu“. Dospěl k závěru, že „jako nejvhodnější osobou se soudu jeví pozůstalá dcera M. V., která je dle předložené závěti ustanovena dědičkou nemovitostí zůstavitelky, bez ohledu na to, že ohledně platnosti této závěti je zjištěn spor o dědické právo“.

K odvolání M. V. Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 8. 2019, č. j. 29 Co 231/2019-208, změnil usnesení soudu prvního stupně jen tak, že pozůstalá dcera M. V. je oprávněna ke správě celé pozůstalosti; jinak usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Vycházel z toho, že „je nepochybné, že charakter majetku zůstavitelky, který má být předmětem správy, jakož i současný stav pozůstalostního řízení, vyžadují, aby tuto správu pozůstalosti vykonávala osoba, jejíž oprávnění bude odvozeno od rozhodnutí soudu“, že „důvodem pro takový postup je okolnost, která nastala v tomto pozůstalostním řízení, kdy zůstavitelka nepovolala správce pozůstalosti a ke správě nebyl povolán ani vykonavatel závěti“, že „v dané věci je namíste postupovat podle § 156 z. ř. s., který stanoví, že vznikne-li pochybnost o tom, zda má pozůstalost spravovat správce pozůstalosti povolaný zůstavitelem nebo vykonavatel závěti, nebo dědic, nebo některý z více dědiců, anebo všichni dědicové, soud i bez návrhu usnesením rozhodne, kdo z nich je oprávněn ke správě pozůstalosti“, že „zmíněné ustanovení totiž upřednostňuje, aby pozůstalost spravovali především dědici, popř. některý z nich, což lze dovodit i ze znění ustanovení § 157 odst. 1 písm. a) z. ř. s., podle něhož jednou z

podmínek ustanovení správce pozůstalosti je to, že dědici nejsou schopni řádně spravovat pozůstalost“, že „teprve při zjištění, že dědici nejsou schopni pozůstalost řádně spravovat (a současně zůstavitel nepovolal správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti), lze postupovat dle § 157 odst. 1 z. ř. s. a jmenovat správce pozůstalosti“ a že „úvaha o tom, že správu pozůstalosti by event. měly ve smyslu § 1586 z. ř. s. vykonávat obě pozůstalé dcery společně, v tomto případě není namístě“. K tomu uvedl, že „z průběhu řízení je zřejmé, že zůstavitelka zanechala závěť, podle níž dědičkou veškerého svého majetku ustanovila pozůstalou dceru M. V., a byla též předložena listina, podle níž zůstavitelka vydělila dceru M. V.“, že „pokud soud I. stupně neshledal žádné formální nedostatky těchto pořízení pro případ smrti a o určení dědického práva pozůstalé dcery M. V. nebylo dosud ve sporném řízení rozhodnuto, svědčí dědické právo M. V., naproti tomu dědické právo M. V. je prozatím sporné“, že „za daného stavu řízení je tedy pozůstalá dcera M. V. jedinou, které prokazatelně svědčí dědické právo, ať už ze závěti či ze zákona, a z tohoto titulu je pouze ona ve smyslu § 156 z. ř. s. a § 1677 o. z. oprávněna ke správě pozůstalosti“, že „i kdyby totiž závěť zůstavitelky byla shledána neplatnou a nedošlo by ani k vydělení pozůstalé dcery M. V., nastalo by dědění ze zákona a v takovém případě by pozůstalá dcera M. V. byla zákonným dědicem v první třídě dědiců podle § 1635 odst. 1 o. z.“, a že „lze proto mít za to, že její dědické právo k dané věci je jasně prokázáno“. Odvolací soud dodal, že „napadené rozhodnutí bylo formulačně změněno jen s ohledem na skutečnost, že při posouzení toho, zda jmenovaná má vykonávat správu pozůstalosti, je třeba postupovat podle § 156 z. ř. s., podle něhož soud rozhoduje o tom, kdo z dědiců je oprávněn ke správě pozůstalosti, tj. nedochází k ustanovení či jmenování správce pozůstalosti“.

Proti usnesení odvolacího soudu podala M. V. (dále též jen „dovolatelka“) dovolání, jehož přípustnost dovozuje z toho, že „v napadeném usnesení je řešena otázka hmotného i procesního práva, která dosud nebyla dovolacím soudem řešena“. Důvodem dovolání je, že „napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení věci“. Podle jejího názoru je zřejmé, že jmenovaná správkyně „jednoznačně prosazuje vlastní zájmy oproti oprávněným zájmům ostatních dědiců a není kvalifikována pro výkon správy rozsáhlého dědictví“. Uvedla, že „mezi správkyní a dovolatelkou probíhá několik soudních sporů, které se týkají jejich podílového spoluvlastnictví“, a že „dovolatelka rovněž napadla samostatnou žalobou závěť zůstavitelky a listiny o vydělení“. Je přesvědčena, že „za situace, kdy je zřejmé, že vztahy mezi dědici jsou více než napjaté a jeden z nich se již před smrtí zůstavitelky pokoušel dosáhnout převodu významného majetku zůstavitelky na vlastní osobu, jsou dány vážné důvody pro opatření soudu dle ust. § 1677 odst. 2 o. z. a jmenování nezávislého správce, jak po celou dobu navrhuje“. Dovolatelka „žádala a žádá, aby soud jmenoval nezávislého správce pozůstalosti, neboť jsou pro to vážné důvody, jak podle ust. § 1677 odst. 2 o. z., tak podle ust. § 157 odst. 1 písm. c) z. ř. s.“, když „střet zájmů obou dědiček je zřejmý i v tomto stadiu řízení a ani jedna z nich proto není způsobilá pozůstalost spravovat a je nutno ustanovit správce nestranného“. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

M. V. ve vyjádření k dovolání vyslovila nesouhlas s tvrzeními své sestry M. V.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu

nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V posuzované věci bylo z hlediska skutkového stavu – mimo jiné – zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu nepodléhá, jak vyplývá z ust. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.), že H. V., zemřelá dne 14. 6. 2018 (dále též jen „zůstavitelka“), byla vdaná za L. V. a měla dvě dcery M. V. a M. V. (potenciální dědičky ze zákona v první třídě dědiců). Zůstavitelka zanechala holografní závěť ze dne 23. 11. 2014 (pořízenou navíc v přítomnosti tří svědků), kterou ustanovila dědičkou „svých nemovitostí a pozemků“ dceru M. V. (případně vnučku A.) s tím, že si nepřeje, aby cokoliv z jejího „zůstávajícího“ majetku dostala mladší dcera M. V. Svou dceru M. V. žádala, aby tuto závěť respektovala a z dědictví nic nepožadovala. Závěť je datována a opatřena podpisem zůstavitelky, který je následován textem „vlastnoručně, v plném vědomí“. Vlastnoručním dodatkem k závěti ze dne 23. 3. 2017 zůstavitelka zdůraznila, že „si opravdu nepřeje, aby cokoliv z jejího majetku dostala M. V.“, s tím, že „se o ně nestará, nekomunikuje s nimi, dostala majetek a peníze a nic ze svého slibu, který dala, nedržela“. Vlastnoručním doplněním poslední vůle ze dne 11. 4. 2017 zůstavitelka prohlásila, že „s plným vědomím vyděduje svou dceru M. V. ze svého všeho majetku, protože o ně jako o rodiče nejvíce žádný zájem, ani jim v ničem nepomáhá, jen je psychicky týrá, nereaguje na kontakty a vše ignoruje. Pozůstalý manžel L. V. v zastoupení M. V. dědictví odmítl, pozůstalé dcery dědictví neodmítly. Z protokolu sepsaného před soudním komisařem dne 7. 3. 2019 vyplynulo, že přítomné pozůstalé dcery prohlásily, že mezi nimi nadále trvá spor o dědické právo (M. V. závěť s dodatkem i prohlášení o vydědění neuznala za pravé a platné, když je podle ní zůstavitelka učinila v omylu a pod nátlakem), že M. V. prohlásila, že žádá, aby byla ustanovena správcem celé pozůstalosti, a naopak pozůstalá dcera M. V. prohlásila, že s tím nesouhlasí. Soudní komisař konstatoval, že vyhovějí žádosti pozůstalé dcery M. V. a „ustanoví ji správcem pozůstalosti z důvodu vhodnosti“. Poskytl poučení, že proti tomuto usnesení může pozůstalá dcera M. V. podat odvolání. Usnesením ze dne 20. 3. 2019, č. j. 20 D 666/2018-181, byla M. V. odkázána k podání žaloby proti pozůstalé dceři M. V. na určení, že M. V. je dědičkou po zůstavitelce a M. V. není dědičkou zůstavitelky ze závěti ze dne 23. 11. 2014 s dodatkem ze dne 23. 3. 2017, s odůvodněním, že k podání žaloby se odkazuje potomek, který tvrdí, že byl vyděděn neprávem. Dědické právo M. V. se jevílo soudu (soudnímu komisaři) se zřetelem k okolnostem případu jako slabší.

Dovoláním napadené rozhodnutí záviselo na odvolacím soudem řešené otázce, zda jeden z dědiců, mezi nimiž dochází (mimo jiné) k neshodám o správě pozůstalosti, je oprávněn pozůstalost spravovat a zda má být takový dědic povolán ke správě pozůstalosti rozhodnutím soudu podle ustanovení § 156 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních. Protože otázka správy pozůstalosti nebyla v dosavadní rozhodovací praxi dovolacího soudu v uvedených souvislostech řešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání není důvodné.

Vzhledem k tomu, že zůstavitelka zemřela dne 14. 6. 2018, řídí se dědické právo po ní zákonem č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, účinným od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“).

Účelem správy pozůstalosti je postarat se o zůstavitelem zanechaný majetek do doby, než je pravomocně skončeno řízení o pozůstalosti, tak, aby byl tento majetek zachován pro dědice, popř. věřitele (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 1286/2021).

Právní úprava správy pozůstalosti je obsažena především v ustanovení § 1677 a násl. o. z.

Povolal-li zůstavitel správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, spravuje pozůstalost až do potvrzení nabytí dědictví správcem pozůstalosti, jinak vykonavatel závěti. Nepovolal-li zůstavitel žádného z nich, spravuje pozůstalost dědic; je-li dědiců více a neujednají-li si nic jiného, spravují pozůstalost všichni dědicové (§ 1677 odst. 1 o. z.). Kdo spravuje pozůstalost, vykonává její prostou správu (§ 1678 odst. 1 o. z.). Kdo vykonává prostou správu cizího majetku, činí vše, co je nutné k jeho zachování (§ 1405 o. z.).

Při aplikaci uvedených hmotněprávních ustanovení se nelze obejít bez ustanovení procesních, která jsou součástí úpravy řízení o pozůstalosti v zákoně č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), obdobně jako tomu je i u dalších institutů dědického práva, pro které je značná provázanost hmotněprávní a procesněprávní úpravy charakteristická. Ostatně i důvodová zpráva k § 156 až § 161 z. ř. s. uvádí, že se v těchto ustanoveních rovněž procesně provádí úprava obsažená v § 1677 až § 1680 o. z.

Vznikne-li pochybnost o tom, zda má pozůstalost spravovat správce pozůstalosti povolaný zůstavitelem, nebo vykonavatel závěti, nebo dědic, nebo některý z více dědiců anebo všichni dědicové, soud i bez návrhu usnesením rozhodne, kdo z nich je oprávněn ke správě pozůstalosti (§ 156 z. ř. s.).

Nepovolal-li zůstavitel správce pozůstalosti, může soud i bez návrhu usnesením jmenovat správce pozůstalosti, jestliže a) vykonavatel závěti nebyl jmenován nebo odmítl spravovat pozůstalost nebo je zřejmě nezpůsobilý spravovat pozůstalost, a jestliže dědici nejsou schopni řádně spravovat pozůstalost, b) je třeba vyhotovit seznam majetku patřícího do pozůstalosti, nebo c) je k tomu jiný vážný důvod (§ 157 odst. 1 z. ř. s.).

Z uvedených zákonných ustanovení je především zcela zřejmé, že správa pozůstalosti neznamena jen výkon správy prostřednictvím správce pozůstalosti, ať již povolaného samotným zůstavitelem za jeho života, nebo rozhodnutím soudu během řízení o pozůstalosti, popř. vykonavatelem závěti, ale že pozůstalost mohou spravovat i dědici.

Z ustanovení § 157 z. ř. s. pak lze také dovodit, že dědicům správa pozůstalosti náleží ze zákona, provádí ji tedy (v zásadě) bez toho, aby o tom soud rozhodl. A to zejména bezprostředně po smrti zůstavitele, kdy není žádný časový prostor k tomu, aby soud dědice pověřil výkonem správy pozůstalosti, nelze než uzavřít, že pokud dědic nezbytné činnosti ve vztahu k pozůstalosti činí, provádí správu pozůstalosti fakticky (správa je odvozena přímo ze zákona). Pokud je jediným dědicem, platí to tím spíše, neboť nehrozí spory o výkon správy, jako by tomu mohlo být v případě, kdy je dědiců více (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2022, sp. zn. 24 Cdo 221/2022).

V průběhu řízení o pozůstalosti může vzniknout pochybnost (pozn.: nejen účastníků, ale i třetích osob) o tom, kdo má pozůstalost nebo její určitou část spravovat, tedy zda správa pozůstalosti náleží správci pozůstalosti povolanému zůstavitelem, nebo vykonavateli závěti, nebo jednomu dědici, nebo některému z více dědiců, anebo všem dědicům společně, popřípadě který z více dědiců je oprávněn spravovat pozůstalost, nebo kdo má jakou část pozůstalosti spravovat. Povolán řešit takovou pochybnost je na návrh nebo i bez návrhu soud v řízení o pozůstalosti usnesením (§ 156 z. ř. s.), v němž určí, kdo je oprávněn spravovat pozůstalost, popřípadě jakou její část [srov. Fiala, R. Drápal, L. a kol. Občanský zákoník IV. Dědické právo (§ 1475 - 1720). Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2022, str. 475].

Jinými slovy, nepanuje-li shoda mezi více dědici o správě pozůstalosti, je třeba ingerence soudu (rozhodnutí o tom, kdo bude správu vykonávat). Dovolací soud se přiklání k závěru, že v takovém případě lze rozhodnout usnesením o oprávnění ke správě pozůstalosti dle § 156 z. ř. s. K obdobnému právnímu názoru přitom dospěla i odborná literatura. Ustanovení § 156 z. ř. s. zřejmě opravňuje

soud i k tomu, aby v konkrétním případě rozhodl, dochází-li mezi více dědici k neshodám ohledně správy pozůstalosti, že správu má vykonávat pouze jeden z více dědiců, popřípadě že každý z nich má vykonávat správu pozůstalosti samostatně. V případech, kdy by se ukázalo potřebné, aby pozůstalost spravoval některý z dědiců, může o tom soud rozhodnout podle § 156 z. ř. s., spíše než jmenováním některého z dědiců správcem pozůstalosti podle § 157 z. ř. s. (k tomu srov. Macková, A., Muzikář, L. a kol. Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář s důvodovou zprávou a judikaturou. 1. vydání. Praha: Leges, 2016, str. 292 a 295).

V daném případě odvolací soud vysvětlil, jakými úvahami byl při rozhodování o tom, kdo je oprávněn ke správě pozůstalosti po zůstavitelce, veden, a to zejména, že dědické právo po zůstavitelce prokazatelně svědčí M. V., neboť nebude-li dědičkou ze závěti, stane se jí ze zákona, že právní úprava upřednostňuje, aby pozůstalost spravovali dědici, příp. některý z nich, a že (s ohledem na charakter spravovaného majetku i na současný stav pozůstalostního řízení) je více než žádoucí rozhodnutí soudu o osobě správce.

Pokud se týká dědického titulu M. V., v projednávané věci nejsou pochybnosti o její zákonné posloupnosti v první třídě dědiců; dosud je sice ve sporném řízení řešena nejen platnost listiny o vydědění M. V. zůstavitelkou, ale i platnost holografní závěti pořízené zůstavitelkou ve prospěch M. V., nicméně soud v řízení o pozůstalosti neshledal žádné formální nedostatky obou pořízení pro případ smrti a – jak je uvedeno již výše – k podání žaloby odkázal M. V., která tvrdí, že byla vyděděna neprávem (§ 1673 odst. 2 o. z.), a jejíž dědické právo se tudíž jeví se zřetelem k okolnostem případu jako slabší. Je totiž vždy nutné přihlídnout i k tomu, že je-li zjišťování dědického práva po zůstaviteli komplikované (a déletrvající), je jistě žádoucí, aby soud rozhodl o osobě, jež bude vykonávat správu pozůstalosti, třeba z řad dědiců, kteří prokázali právní důvod k dědění, o němž nejsou pochybnosti (a byli soudním komisařem v řízení o pozůstalosti vyrozuměni o dědickém právu postupem podle § 164 z. ř. s., dědictví neodmítli a jsou ochotni a schopni pozůstalost spravovat).

Zcela neopodstatněné jsou pak dovolací námitky M. V., že „správa pozůstalosti po zůstavitelce je „značně složitá a vyžaduje jak potřebnou kvalifikaci, tak zkušenosti v tomto oboru“, a že „M. V. sice dosáhla vysokoškolského vzdělání ekonomického směru, ale v tomto oboru nikdy nepracovala“. K tomu lze především poznamenat, že správa jedním z dědiců může být vhodná právě v situaci, kdy takový dědic disponuje patřičnými znalostmi a dovednostmi a správu může vykonávat efektivně (např. i tehdy, má-li potomek zůstavitele pouze potřebné zkušenosti, neboť žil se zůstavitelem před jeho smrtí v domě, který je součástí pozůstalosti). Nadto, již soud prvního stupně v projednávané věci upozornil na tu okolnost, že zůstavitelka byla osobou samostatně výdělečně činnou, která pronajímala nemovitosti, a proto se jevila jako nejvhodnější osoba pro správcovství pozůstalosti M. V., která měla „činit úkony nezbytné pro zachování a fungování této činnosti a též povinnosti vyplývající z daňového řádu“. Nelze odhlédnout ani od toho, že taktéž již podle názoru odvolacího soudu neobstály ani odvolací námitky M. V. v tom směru, že M. V. nebude schopna správu pozůstalosti vykonávat, neboť M. V. „neuvádí žádné okolnosti, z nichž dovozuje tyto tvrzené skutečnosti, neuvádí žádné konkrétní výhrady či negativní zkušenosti, které by svědčily v neprospěch pozůstalé dcery M. V., z nichž by se dal takový závěr dovodit“. Pro úplnost budiž dodáno, že neobstojí ani námitka hrozby převodu majetku zůstavitelky na M. V. jako správkyni pozůstalosti, neboť vykonává prostou správu, jejíž rozsah lze překročit jen za podmínek stanovených zákonem (§ 1679 odst. 2 o. z.).

Dovolatelka se rovněž mýlí, namítá-li v projednávané věci potřebu jiného opatření ve smyslu 1677 odst. 2 o. z., a to již proto, že zákon zde má na mysli „jiné opatření“, než je správa pozůstalosti prováděná správcem pozůstalosti, vykonavatelem závěti nebo dědici, tj. např. závěru pozůstalosti (§ 149 z. ř. s.), zákaz výplaty (§ 150 z. ř. s.) nebo odloučení pozůstalosti či její části (§ 152 z. ř. s.), která však v posuzované věci nejsou nijak relevantní.

Důvodný není ani požadavek dovolatelky, „aby soud v posuzované věci jmenoval nezávislého správce pozůstalosti, neboť jsou pro to vážné důvody podle § 157 odst. 1 písm. c) z. ř. s“. Zákon sice blíže nestanoví, co je možno považovat za jiný vážný důvod ve smyslu citovaného ustanovení, půjde však o situace spíše výjimečné (např. aktuální potřeba provést při správě některé úkony, které vyžadují zvláštní znalosti a schopnosti, nebo zajištění bezpečnosti státu), jež soudu umožní ustanovit správce pozůstalosti i tehdy, pokud by dědicové byli schopni řádně spravovat pozůstalost, jakož i tehdy jsou-li zde osoby uvedené pod písm. a), které správu vykonávají (obdobně srov. Macková, A., Muzikář, L. a kol. Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář s důvodovou zprávou a judikaturou. 1. vydání. Praha: Leges, 2016, str. 294; nebo Svoboda, K., Tlášková, Š., Vláčil, D., Levý, J., Hromada, M. a kol. Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 311).

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správné. Protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání M. V. podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)